

[Ninn Hansen.]

man så forvente, at de 179 medlemmer på grundlag af de indlæg, der har været, har en tilstrækkelig viden om disse spørgsmål, så de roligt og sikkert kan stemme efter deres overbevisning? Jeg synes ikke, en sådan fremgangsmåde er særlig fornuftig, og det vil jeg gerne sige, men når udenrigsministeren spørger, om det konservative folkeparti kan anbefale ham at frafalde den nævnte indsigelse i kompetencespørgsmålet, så vil jeg gerne sige, at vi ikke har opfordret regeringen til at fremsætte denne indsigelse, og ville heller ikke gøre det. Vi synes, det er yderst rimeligt, at man frafalder indsigelsen, men jeg vil tilføje: er der så nogen, der egentlig regner med, at man kan fremsætte den indsigelse en anden gang og over for en anden sag? Det vil jeg nemlig ikke tro der er, og derfor bliver det et principielt spørgsmål, der efter min opfattelse burde have været drøftet og bør drøftes på en helt anden måde.

Jeg havde i øvrigt forventet ved at læse nogle aviser her til morgen, at det var en helt anden sag, fremskridtspartiet ville tage fat på. Deres ordfører gjorde det jo også med nogle bemærkninger om, at det var et spørgsmål, om vi skulle opretholde vort medlemskab af FN. Den radikale ordfører kom dernæst med en bemærkning om, at et sådant synspunkt kunne han ikke tage alvorligt. Nu ved jeg ikke, hvor fornuftigt det er af os andre, hvis ikke vi tager synspunkter alvorligt, som forskellige partier kommer med – fremskridtspartiet har jo ved nogle lejligheder beklaget sig over, at vi ikke tager dem tilstrækkelig alvorligt – men man må på den anden side sige, at så ville det have været mere rimeligt, hvis man mere kontant og med en argumentation var kommet frem med, hvad man egentlig mente. Nu har jeg set, at hr. Glistrup er kommet til stede, og jeg har mærket mig hr. Glistrups argumentation, som er refereret i aviserne. Jeg er ikke helt klar over, hvad den består i, jeg synes ikke, den er ganske klar. Så vidt jeg kan forstå hr. Glistrup, er det noget i retning af, at når man ikke har nogen indflydelse, og når man alligevel skal stemme imod i de fleste tilfælde, kan man lige så godt melde sig ud. Det kan måske under nogen, at fremskridtspartiet fremlægger den opfattelse, og jeg synes heller ikke, den kan være rimelig i forhold til en sag, som jeg betragter som en alvorlig sag, nemlig om vi skal fortsætte vort medlemskab af FN eller ej.

Det er min opfattelse, at det ville være ganske og aldeles forkert, selv om man lider nederlag, hvad enten det er i en organisation, en forening eller i et parlament, gang på gang, at man så opgav kampen. Men det er det, jeg synes fremskridtspartiet med sine udtalelser er tilbøjelig til at sige, og det finder jeg er et farligt standpunkt. Hvis man derfor kunne komme med en argumentation, som vi andre bedre ville kunne forstå, så ville det, tror jeg, kalde mere på alvoren over for de synspunkter, der nu fremkommer fra partiets side, for hidtil har vi ærlig talt ikke kunnet forstå dem.

Så har jeg kun tilbage at sige noget til udenrigsministeren. Udenrigsministeren henviste til en artikel i Berlingske Tidende, hvor der taltes om vor svaghed, altså vores svaghed her i Danmark, når det drejer sig om visionerne. Men udenrigsministeren sagde, at det er forkert at bruge de adjektiver, jeg havde anvendt, når man ser på det arbejde, der gøres fra dansk side. Der må i hvert fald være en enkelt sætning af dem, jeg kom med i mit indlæg, som udenrigsministeren ikke har hørt. Derfor skal jeg gentage den. Jeg sagde: »Men ingen skal altså være i tvivl om, at Danmark sagligt korrekt og uden de store armbevægelser virker i det europæiske fællesskab som fuldgældigt medlem inden for den ramme, der nu engang eksisterer.« Det var ikke et angreb på arbejdet, men nøjagtig det, som udenrigsministeren selv kom ind på, og som jeg tror vi bliver nødt til at interessere os vældigt for i den kommende tid. Når det drejer sig om den fremtidige europæiske politik, om visionerne, om man vil, når det drejer sig om, hvordan vores sikkerhedspolitik er i fremtiden, hvilke realistiske betingelser vi kan sætte for den, skal vi så være så vrantne, tilbageholdende, skeptiske, som jeg synes man i allerhøjeste grad er her i landet? Det vil jeg ikke alene sætte et spørgsmålstejn ved; det vil jeg sige er forkert.

Jeg tror også, at vi skuffer mange. Jeg tror, der var forventninger inden for EFs medlemskreds om dette lille land, der skulle komme til, og også tilføre EF noget i mange retninger, men vel også ud fra det, vi sagde under fællesmarkedskampagnen: vi har en demokratisk opfattelse, der hviler meget på nordisk tankegang, vi tror, at vi kan gøre EF bedre også ved at yde vores bidrag til det. Dér synes jeg vi er for tilbageholdende, nøjes med at passe tingene, og dér håber jeg, at det oplæg, vi har fået her, må medvirke til, at vi fra dansk side i hø-